

נועם שדות

בגדים

אני אוהב להחליף בגדים
כמו להחליף נעלים

לבחר

מה מתאים,
מה לא,
ואז לראות

עוד חנייות ועוד
חנייות

יצחק שי

מענן תבואי ואליו תשובי

את יכולה
לצבר בתוך תוכך
מלחים וטעמים שונים,
אומרת טפת המים

אך בכוא היום
כשתשובי להיות חלק מענן
ישאר הכל
מאחוריך.

*

אבנים חדות
לא ימנעו ממני
לנוע אליך.

באפק
אני רואה לב.

ידה, שומרת ראש מדברית. התל-אביבים נמסים על הדשא "איך זה יכול להיות, תגידו לי. שמחלוצים אמיתיים הפכנו לאנשים הרעים שגונבים את המים למדינה?" וכאן היא מסתכלת סביב, ואל מול החיוכים המנומסים ממשיכה. הבאובב מרכין ראש.

"אבל הבנתי," מתרומם אחד מהם מהדשא, בחוצפה עירונית, "ששאיבת המים פגעה מאד באוכלוסיית היעלים -"

"האקולוגים האלה, מעניין אותם רק צמחים וחיות. מצדם שכולנו נמות בפיתח של תל-אביב" היא רוטנת. והרחק מהפיתח של תל-אביב, אנחנו ממשיכים בפאטה-מורגנה הזאת.

הולכים אחריה, מדריכת תיירים בגיהינום. נסחבים אחריה, לוגמים מבקבוקי המריבה. "בואי, אולי נשב?" אני נוגעת בכתפה.

"לא." היא תקיפה. גיהינום זה גיהינום.

"מתל-אביב הכל נראה צודק. שיבואו לחיות פה שבוע בלי מזגן" היא רושפת. אנשים מתרגלים להכל. לספירת שניצלים, להקמת גדרות. למזגנים.

אנחנו נפרדים בנשיקות מנומסות. אני רוצה לספר לה רגע בצד, שקראתי את הספר, את ההקדשה, רציתי שנדבר על הבוגדים מוילנה. לדבר על אבא. הספר, אני ממששת בתוך התיק שלי. הספר איננו. הספר! ההקדשה. הספר! השארתי אותו על מושב האוטובוס, כשהנאצים כבר חיסלו את הגטו.

אנחנו נפרדים בנשיקות מנומסות. היא נשארת בתופת, התל-אביבים כבר מדמיינים את החופשה הבאה שלהם.

בדרך העולה חזרה הלב שלי הולם. הספר. ההקדשה. אבדות. מציאות. אין סיכוי שלא ימצאו. והרי זה רק ספר. מי גונב ספר, ועוד כזה. מתחת לפני הים המכונית נוסעת לאט. אני קצרת רוח אל מול כל מחסום. התל-אביבים מצקצקים על חיילי המג"ב, "בהמות", "חיות". כן כן, אני חושבת, אנשים מתרגלים להכל. רק שנגיע כבר.

ג.

התור הזה לשיקוף, זוויר-זוויר. אולי הספר האבוד יצפצף מתיקו של מישהו כמו אקדח?

זוויר-זוויר אמריקאים גסים. אמריקאים שמנים. מה אתם יודעים על אבא קובנר. ירושלים דה-מיאמי. ירושלים דה-ניו ג'רסי. איימי. שרה. ג'וש. עם כל המזודות שלהם. משווים צמידי כסף. כל כך בנוח הם מרגישים פה. זוויר-זוויר כבר.

אני משתקפת בהצלחה, "איפה אבדות מציאות?"

"למעלה, קומה שלוש." בלי המג"בניקים, מה הייתי עושה.

התחנה המרכזית. כיפה סרוגה ענקית ומבריקה. ג'וש ואיימי ושרה בולסים בייגל גלאט-כושר. שיחנקו.

"סליחה, אני, היום... אולי הספר שלי הגיע לפה?" אני מתנשפת אל מול פקיד האבדות הקירת. הוא אדיש. מרים אלי את הראש, תולה בי עיניים למודות אבדה. על המדף שני מישהו לרוץ איתו. כל המיכל-שלו. כומתות בצבעי הקשת.

"מעבר לגשמי. זה ביוגרפיה של... ספר בורדו כזה. עבה."

"מעבר למה?" הוא קם לאטו, מסתובב לחפש.

"לגשמי"

"למה?" הוא פונה אלי, מרים את הקול.

"לגשמי" אני כמעט צועקת. לגשמי.

(יכולתי לקרוא מיכל שלו. למה הייתי צריכה את כובד הספר הזה, וההקדשה.)

מישהו גנב אותה? אני חושבת, כבר תכף דומעת. איזה מין בן אדם ימצא ולא...

"לא הגיע. רוצה מלכים ג'?" הוא מחייך. פקיד המציאות.

אנשים מתרגלים להכל. "יאללה תביא."

מתוך: קודטוב של אור שיצא בספרי 'עתון 77'